

[Glønborg]

Og derfor må jeg nok sige, at jeg savnede egentlig i udenrigsministerens besvarelse et udtryk for glæde over, at vi nu havde fået yderligere et parti med på de samme principper. Så kan man spørge, om det er historisk eller ej, men det er i hvert fald en kendsgerning, at SF i dag bekræfter de overordnede principper, som vi har arbejdet med, så der nu står 7 partier bag de principper. Der er kun ét parti udenfor, det er Fremskridtspartiet, og der skal megen optimisme til for at tro på, at de nogen sinde kommer med, men alle vi andre, som vil gøre noget ved sagen, er altså enige om principperne.

Vi oplever i dag en saglig uenighed, som det jo har været tilfældet et par gange tidligere. Det drejer sig om to punkter: Det ene er størrelsen af bistanden, det andet er fordelingen, og det er altså fordelingen, vi snakker om i dag. Jeg skal ikke tvære mere i hændelsesforløbet, men blot forsøge at afdramatisere tingene og prøve at trække linierne op.

Udenrigsministeren skrev til udvalget engang i efteråret 1991, at regeringen ønsker en ændret fordeling af bistanden og vil forhandle med partierne. Der blev ingen forhandlinger, men udenrigsministeren skrev i udkastet til den rullende 5-års-plan: Nu ændrer jeg fordelingen! Ja, så svarede udvalgets flertal altså udenrigsministeren i en skriftlig beretning: Lad være med det, for det vil vi ikke være med til!

På rådsmødet den 12. december 1991 talte udenrigsministeren virkelig både konstruktivt og positivt om selve sagen, men også stærkt polemisk. Men det sidste glemmer vi altså – eller forsøger at glemme det. Udenrigsministeren sagde også den dag, at nu skal vi jo ikke bare skrive til hinanden, nu må vi have en åben debat – der lå ligesom en lille skjult insinuation om, at vi, der havde skrevet under på beretningen, måske ikke havde vore partier bag os, men det er altså blevet dokumenteret i dag, at det har vi – nu skal vi have en åben debat, og det er så den, vi er i gang med i dag. Men vi må konstatere, at der endnu ikke har været tale om forhandlinger.

Dagsordenen, som vi nu har foreslået, vedkender sig altså principperne, og desuden er der taget nogle elementer op, som jeg vil betegne som en videreførelse af den ulandspolitik, vi har haft i flere år. Jeg håber, at ministeren bemærker, at en videreførelse ligger der noget aktivt i, der er altså ikke tale om et status quo.

Om selve fordelingen vil jeg sige, at der er både argumenteret for at bevare den hidtidige ordening, og der er argumenter for at ændre den. Jeg synes egentlig, at udenrigsministeren har fremlagt mange fornuftige argumenter for at ændre fordelingen – nu ved jeg ikke, om udenrigsministeren har et ekstra øre, så han kan høre det, jeg siger, samtidig med at han taler med hr. Erik B. Smith, men jeg håber det virkelig, ellers må jeg jo endnu en gang ty til referaterne af det, jeg tidligere har sagt – jeg har faktisk hørt og læst udenrigsministerens argumenter for de ændringer, han ønsker, og jeg anerkender, at de er virkelig klare og seriøse.

Og så vil jeg gerne citere fra Udenrigsministeriets eget referat fra rådsmødet – mine egne udtalelser faldt, efter at udenrigsministeren var gået, men vi fik løfte om, at udenrigsministeren omhyggeligt ville læse igennem, hvad vi havde sagt, og jeg citerer:

»Knud Glønborg ville gerne give nogle oplysninger om den beretning fra Udenrigsudvalget, der havde været udtrykt så stor irritation over. Det var en misforståelse, hvis man opfattede det sådan, at de 4 partier nu lagde op til, at der ikke var mere at snakke om. Der stod faktisk i beretningen, at flertallet gerne deltog i en drøftelse på baggrund af grundige analyser af de forskellige bistandsformer.«

Og det var altså den drøftelse, som vi havde savnet.

Jeg skal ikke tilføje meget til de argumenter, som udenrigsministeren har fremført til støtte for en ændring, men derimod fremføre nogle argumenter imod at ændre fordelingen. En betydelig del af vor multilaterale bistand er baseret på langsigtede forpligtelser, hvorfor en ny fordelingsnøgle især vil gå ud over FN-organisationer som UNDP, altså FN's udviklingsprogram, og UNICEF, hvor bidragene er frivillige, og netop UNDP og UNICEF er eksempler på FN-organisationer, som bør prioriteres højt af Danmark – UNDP på grund af den vigtige rolle som koordinator af en stor del af den faglige FN-bistand, der leveres, og UNICEF på grund af den relativt store effektivitet i arbejdet for at forbedre levevilkårene for udsatte børn og deres mødre ikke mindst i den tredje verden. Netop i en situation, hvor FN ser ud til at få en mere fremtrædende rolle, vil bebudelsen af en ny fordelingsnøgle – i praksis